

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Assignatur effectus reprobationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

probos homines vellet damnare propter originale peccatum: sed hoc dici non potest: quia sequeretur probos, quibus per baptismum jam remissum fuit peccatum originale, nihilominus propter illud peccatum damnari, quod repugnat Tridentino Sess. 5. Can. 5. ex Apoll. ad Rom. 6. definiti: *Nihil damnationis remanet in his, qui per Baptismum renovantur.*

Porro sequela probatur. quia quod DEUS efficaciter vult in intentione, hoc de facto ponit in executione, prout patet exemplo predestinationis, in qua cum DEUS in intentione iustis decernat primam gratiam vocationis & ultimam perseverantiam propter gloriam aeternam, etiam dar illis in executione, ut per illas ad aeternam salutem perducantur: ergo etiam si DEUS voluit, ut propter originale peccatum omnes reprobi excluderentur à regno caelorum, etiam in executione omnes reprobos propter illud excluderet. Itaque dicendum est originale peccatum tantum esse titulum reprobationis inadæquatum, qui in baptizatis non influit ad ipsum damnationem, remanente solum altero titulo beneficii indebiti.

Respondeo distinguendo sequelam majoris: DEUS vellet damnare propter originale peccatum, decreto tantum intentivo & exclusivo à gloria, concedo. decreto executivo, nego majorem: & ad probationem minoris, nego sequelam; quia damnatio pertinet ad executionem, voluntas excludendi à gloria ad intentionem. Vel distinguo cum Philatethe, & Henrico à S. Ignatio: peccatum originale, quod singuli nascendo intrinsecè & physice inficimur, foret causa damnationis, nego, peccatum originale, quo omnes in Adamo perivimus, & decidimus in massam damnationis, h. e. omnes contraximus debitum damnationis aeternae, & actualis infectionis in nostra nativitate, concedo. ab hac quippe massa perditionis sola predestinatio liberat, non gratia baptismalis, unde dicitur à D. Augustino c. 14. de bono persever. *preparatio beneficiorum DEI, quibus certissime liberantur, quicumque liberantur: ceteri autem subjungit, ubi nisi in massa perditionis iusto DEI iudicio relinquuntur?*

Unde Concilii Tridentini definitio sic intelligenda est, quòd nihil personaliter damnationis sit in renatis, & quod quicquid personaliter ipsos infecit in sua nativitate, totaliter sit remissum, non autem, quòd nihil damnationis sit in iis, quatenus communiter cum toto humano genere in Adamo contenti considerantur, aliàs omnes essent à massa damnationis liberati, ac predestinati, quod dici non potest. *qui perseverant non sunt*, inquit ibidem D. Augustinus de corr. & grat. c. 7. *Procul dubio nec illo tempore, quo bene pieque vivunt, in isto nu-*

mero (predestinatorum) computandi sunt: non enim sunt à massa illa perditionis praesentia DEI & predestinatione discreti, & ideo nec secundum propositum vocati, ac per hoc nec electi.

Addit Godoyus, mentem Concilii fuisse, contra haereticos asserentes per baptismum peccata solim regi, vel non imputari ad poenam remanente culpà, definite, quòd per baptismum peccata deleantur cum reatu poenae aeternae, quod omnino verum est, quantumvis per baptismum non tollatur voluntas reprobativa DEI, & denegativa gloriae.

Dices. Eo modo executioni mandatur exclusio reprobatorum à gloria, quo fuit ab aeterno voluta, sed fuit voluta propter peccatum originale: ergo etiam propter peccatum originale executioni mandatur in tempore.

Respondeo primò distinguendo majorem, quo fuit ab aeterno voluta decreto executivo concedo, decreto intentivo, nego. vide quae de gratuita electione in simili dicta sunt.

Respondeo secundò: dissimulatà majore, distinguendo minorem: fuit voluta propter peccatum originale ut in debito & potentia inficiens, concedo, ut actu intrinsecè inficiens, nego minorem: ergo sic mandatur executioni, subdistinguo consequens: nisi in executione mutetur objectum, concedo. si mutatur, nego consequentiam. Mutatur verò objectum, quando in executione DEUS vult, ut in baptizatis tollatur influxus demeritorius in executionem aeternae damnationis.

Objicies secundò. Sequeretur, in DEO dari duas contrarias voluntates: nam decreto reprobante DEUS diceret: volo hunc hominem propter originale peccatum excludere à regno caelorum; decreto remittente diceret: nolo hunc hominem excludere à regno caelorum propter originale peccatum: sed haec sunt voluntates contrariae: ergo.

Respondeo negando sequelam: nam istae voluntates pertinent ad diversum ordinem, & habent diversa objecta. Prior actus pertinet ad ordinem intentionis, & habet pro objecto exclusionem à regno caelorum intentam propter indignitatem peccati originalis, contra facti in debito: alter actus pertinet ad executionem habet pro objecto ablationem exclusionis exequentem propter peccatum originale actu inficiens. Igitur respectu illorum reprobatorum, quibus non remittitur peccatum originale, dicit DEUS: ob turpitudinem peccati originalis volo, ut maneant exclusi à regno caelorum exclusione exequentem propter originale; respectu eorum, quibus remittitur, dicit: propter turpitudinem peccati originalis volo istos excludi à regno caelorum, exclusionem tamen non exequentem propter originale peccatum.

ARTICULUS II.

De effectibus reprobationis.

SUMMARI A.

1. Effectus rigorosè sumptus reprobationis non est nisi unus.
2. Permissio peccati finalis potissimus effectus reprobationis.
3. Excluduntur peccata semel remissa.
4. Datur in DEO Liber vitae, non mortis.
5. Certitudo reprobationis nititur decretis permissivis.

6. Ordo & aconomia predestinationis, §. 1.

Assignantur effectus reprobationis.
Sic effectum reprobationis eo rigore velis accipere, quo predestinationis effectum accepimus, nullus sanè erit effectus reprobationis, sive positivae sive negativae, excepta inflictione poenae aeternae, quae per reprobationem positivam suppeditatur.

provisione peccati in reprobo ponitur. Illud enim proprie & in rigore dicitur effectus reprobationis, quod vi reprobationis in reprobo positum causaliter & actu conducit ad poenam aeternam, quemadmodum ille est proprie effectus praedestinationis, qui ex vi praedestinationis in electo positus actu conducit ad vitam aeternam. Sed nihil est, quod ex vi Divinae reprobationis ponatur in reprobo, ut actu conducatur ad poenam aeternam. Ipsa quippe permissio peccati nihil ponit in reprobo, ex quo causaliter inferatur poena aeterna: habet enim reprobis gratiam sufficientem, qua possit evitare peccatum, permissio quoque peccati nihil ponit in reprobo, sed tollit solummodo gratiae efficacis auxilium, neque ex vi denegatae gratiae efficacis peccatum sequitur, quod unice causaliter poenam aeternam: non enim propter subtractionem efficacis gratiae, sed propter malitiam propriam, & liberi arbitrii defectum homo peccat.

1. Quod si effectum reprobationis latiori & usitato sensu accipias pro illo, quod secundum ordinationem Divinae providentiae certo & infallibiliter cum aeterna poena connectitur; non causaliter, sed illative, neque secundum consequentiam in essendo, sed inferendo; tum vero inter effectus reprobationis potissimum recensenda permissio peccati finalis & impenitentiae, quae etiam quandoque *obduratio* vocatur.

2. Removetur vero ab effectu reprobationis quaecumque peccata semel remissa, eo quod nullam habeant cum aeterna damnatione connexionem, quippe, quae semel deleta nunquam redeunt, uti suppono ex Tract. de poenitentia. Removendi quoque sunt bona naturalia, & substantia ipsius reprobi, quia neque Divinae bonitati conveniunt, ut ea ordinetur in poenam aeternam reprobi; neque ipsa ex se habent, ut efficaciter ad illam finem perducant.

3. Inde etiam licet in DEO detur liber vitae, non tamen datur liber mortis; quia per librum denotatur specialis quaedam notitia summam complacentiam, & scientiam approbationis, in qua illi

quasi sunt interdicti, qui praeter alios diligantur. Cum ergo reprobi non sint dilecti, sed neglecti; neque scientia reprobationis de peccatis reproborum sit scientia beneplaciti, sed permissionis tantum, libri appellationem non fortuitur.

§. II.

Certitudo & ordo reprobationis

Certitudo reprobationis nititur illis fundamentis, quae de praescientia & providentia Divina superius collocavimus. Nititur, inquam, Decretis permissivis, in quibus peccata reprobi ad finalem impenitentiam DEUS certo videt. Ideoque haec certitudo non est causalitatis medium, sicut illa praedestinationis, sed logica illationis, eo quod decreta permissiva non causant peccatum, uti contra decreta positiva & praedeterminata causant meritum.

Ordinem reprobationis, imò aeternam totius praedestinationis si desideras, paucis accipe. Post decretum ordinem naturae & gratiae, ad manifestandas Divinas perfectiones, sequitur praevisionis peccati originalis; inde decretum de Incarnatione & Passione Christi ejusque praedestinationis, & voluntas antecedens salvandi omnes homines: postea aliqui ex meritis Christi misericorditer eliguntur ad gloriam; alii in massa perditionis relinquuntur, & negativè reprobantur. In sequenti signo eliguntur media pro electis, & decernitur permissio peccatorum finalis pro reprobis. Sequitur ordo executionis, & scientia practica includens Decretum executivum praeparat beneficia pro electis; permittit vero peccata pro reprobis. Post quem actum sequitur decretum executivum dandi gloriam electis, & infligendi poenam aeternam reprobis. Inde applicatio potentiae executivae, & ipsa executio illis in gloriam, istis in poenam. Hic via terminus vel aeternum felix, vel miser. Nec ultra tendo, aut aliquid tento, sed in scrutabile praedestinationis mysterium in illo claudio, a quo capi DEO uno, vivo & vero, qui sit

Benedictus DEUS in saecula.

